

Mùi Cơ Thể Của Cậu Thật Là Thơm

Contents

Mùi Cơ Thể Của Cậu Thật Là Thơm	1
1. Chương 1: Cậu Thơm Quá	1
2. Chương 2: Mùi Của Cậu Có Bán Không?	3
3. Chương 3: Đây Không Phải Quấy Rối Tình Dục Sao?	4
4. Chương 4: Ghen Ghen Ghen	6
5. Chương 5: Giặt Quần Lót Thì Sao, Ngửi Quần Lót Luôn Chứ Nói Gì Giặt	8
6. Chương 6: Cậu Hôn Mình Đi	10
7. Chương 7: Dọn Ra Ngoài Ổ Nhé	12
8. Chương 8: Mình Hạnh Phúc Lắm	14
9. Chương 9: Bền Nhau	16
10. Chương 10: Kết Thúc Vải Hoa (hoàn)	17

Mùi Cơ Thể Của Cậu Thật Là Thơm

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, Nóng nảy hay đỏ mặt NHƯỘC công x ngày ngày đều nghĩ trăm phương ngàn kế ngửi mùi cơ thể củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mui-co-the-cua-cau-that-la-thom>

1. Chương 1: Cậu Thơm Quá

!!! CHÚ Ý: CẢNH HOÁN LÀ CÔNG, QUÝ TỬ MẶC LÀ THỤ, VUI LÒNG KHÔNG COMMENT NGHỊCH CP, KHÔNG THẮC MẮC VỊ TRÍ CÔNG THỤ, KHÔNG NÓI CÔNG NHƯ THỤ, KHÔNG NÓI “CẢNH HOÁN KHÔNG THỂ LÀ CÔNG” V.V... LÀM ƠN ĐỌC KỸ, LÀM ƠN ĐỌC KỸ, LÀM ƠN ĐỌC KỸ DÒNG NÀY.

Cảnh Hoán vừa chơi bóng rổ xong thì về nơi ở, cậu đẩy cửa ra, một bóng người quen thuộc như thường lệ lao đến ôm chầm lấy cậu bằng vận tốc ánh sáng.

Hai tay Quý Tử Mặc vòng quanh siết chặt eo Cảnh Hoán, vùi đầu vào cổ cậu mà hít một hơi thật sâu, sau đó lê mũi đến xung quanh, hít lấy hít để. Hắn cất lên giọng nói mơ hồ: “Cậu thật thơm, Tiểu Cảnh.”

Lại bắt đầu rồi... Trong lòng Cảnh Hoán chửi thầm một tiếng, nhưng vẫn không đẩy cái kẻ đang quấn rịt

lấy mình ra, cậu còn tiện thể đưa tay khép cửa lại.

Mái tóc, hốc tai, cổ... Thời điểm Quý Tử Mặc chuẩn bị “tấn công” xuống dưới, Cảnh Hoán ngăn hẳn lại kịp thời.

Quý Tử Mặc bị từ chối, hẳn càng siết chặt vòng tay dưới hông Cảnh Hoán mạnh hơn, rồi gục đầu vào hõm vai cậu cạ tới cạ lui.

“Đừng nghịch, mình vừa chơi bóng xong, cả người toàn mồ hôi, cậu đừng có ngứa nách và ”chỗ ấy” của mình...” Dứt lời, Cảnh Hoán cũng bị chính câu nói của mình làm xấu hổ, dãi tai dần dần hồng lên.

Quý Tử Mặc thấy thế bèn táp ngay vành tai Cảnh Hoán, mút chụt chụt mấy lần, đến khi cả lỗ tai ửng lên màu đỏ mới hài lòng dừng lại.

“Tiểu Cảnh Tiểu Cảnh Tiểu Cảnh –”

“Cái gì, cứ như gọi hồn.” Tuy bị vậy một ngày không biết bao nhiêu lần, Cảnh Hoán vẫn chẳng dễ chịu mà đưa tay xoa xoa vành tai đã nhiễm đỏ.

Cánh tay Quý Tử Mặc ôm chặt hông Cảnh Hoán, hẳn bế thốc cậu lên xoay hai vòng. Đột nhiên bị bồng lên, Cảnh Hoán níu lấy cổ Quý Tử Mặc theo bản năng, lúc này, Quý Tử Mặc dờ tay Cảnh Hoán từ cổ xuống eo mình, trở thành tư thế hai người đang ôm ấp nhau, ánh mắt hẳn lấp lánh nhìn Cảnh Hoán, nói: “Bảo bối Tiểu Cảnh thật đáng yêu, quá sức đáng yêu, mình thích cậu, thích cậu vô cùng tận!”

Quý Tử Mặc mãn nguyện nhìn hai gò má Cảnh Hoán từ từ ửng lên một màu đỏ rực, đẹp đến không bút nào tả xiết, hẳn chẳng kiềm chế được mà vô tới liếm liếm gò má cậu điên cuồng.

Cảnh Hoán rất sợ cậu bạn Quý Tử Mặc vốn cầm tinh con chó của mình lại làm chuyện thiếu nhi không nên làm, lập tức đẩy đối phương ra, bước thẳng vào buồng tắm không hề quay đầu, bảo: “Mình... đi tắm đây.”

Quý Tử Mặc nhìn bóng lưng Cảnh Hoán một cách say mê, hẳn vẫn đứng bất động, mãi đến khi nghe tiếng nước tí tách rơi mới định thần lại được.

Tác giả có lời muốn nói:

Cảnh Hoàn còn có một tên gọi khác, đó là xuân dược di động của Quý Tử Mặc.

2. Chương 2: Mùi Của Cậu Có Bán Không?

!!! CHÚ Ý: CẢNH HOÁN LÀ CÔNG, QUÝ TỬ MẶC LÀ THỤ, VUI LÒNG KHÔNG COMMENT NGHỊCH CP, KHÔNG THẮC MẮC VỊ TRÍ CÔNG THỤ, KHÔNG NÓI CÔNG NHƯ THỤ, KHÔNG NÓI “CẢNH HOÁN KHÔNG THỂ LÀ CÔNG” V.V... LÀM ƠN ĐỌC KỸ, LÀM ƠN ĐỌC KỸ, LÀM ƠN ĐỌC KỸ DÒNG NÀY.

Cách đây hai năm, ngày 3 tháng 9, là ngày đầu tiên Cảnh Hoán quen biết Quý Tử Mặc.

Đó cũng là buổi đầu bước chân vào cuộc sống đại học, tháng chín thời tiết vẫn nóng bức, mặt trời tỏa nắng chói chang, một tay Cảnh Hoán kéo theo vali hành lý và vài bọc đồ to nhỏ khác, cậu mệt nhọc đến được ký túc xá, chỉ cảm thấy cả người đều nhem nhẹp mồ hôi, lúc này cậu nhận thấy trong phòng đã có người.

Cậu bước vào phòng, người kia xoay đầu lại, vừa chào hỏi giới thiệu tên hần là Quý Tử Mặc, vừa xông xáo tiến đến giúp cậu đỡ lấy đồ đạc, Cảnh Hoán nghĩ thầm, bạn cùng phòng này của mình thật tốt bụng, cậu bèn nhoẻn miệng nở nụ cười thật tươi kèm hai lúm đồng tiền nhỏ, nói: “Mình tên Cảnh Hoán.”

Quý Tử Mặc ngây ngẩn, thẫn lập đi lập lại, bạn cùng phòng này của mình thật đẹp. Quý Tử Mặc khom lưng chuẩn bị cầm hộ đồ, Cảnh Hoán cũng cúi người sắp xếp đồ đạc, hơi thở bỗng chốc hòa lẫn vào nhau, Quý Tử Mặc nghe thoang thoảng một mùi thơm không thể cưỡng lại, chẳng giống với mùi nồng nặc của sữa tắm hay nước xả vải, mà cực kỳ thanh nhã đến trong veo, khiến con tim Quý Tử Mặc bỗng nhiên đập liên hồi, từng bộ phận toàn thân như rã rời ra, hần lặng lẽ dùng sức hít thật sâu, eo trở nên mềm nhũn, cả người lão đảo, bổ nhào vào Cảnh Hoán.

Khoảng cách tiếp xúc giữa hai người đã không còn, khoang mũi của Quý Tử Mặc tràn ngập mùi hương Cảnh Hoán, cơ thể Cảnh Hoán ướt đầm mồ hôi thơm ngon đến giọt cuối cùng, hần âm thầm ngửi lấy, đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy đời mình chưa bao giờ hạnh phúc nhường này, ngay cả “cái kia” mười tám năm chỉ dùng để *ái cũng dường như rục rịch muốn ngóc đầu.

“Cậu, cậu không sao chứ? Không khỏe à?” Lần đầu tiên gặp mặt mà hai thân thể đã dính sát vào nhau, Cảnh Hoán có chút thẹn thùng, nhưng cậu vẫn đặt tay lên vai đối phương, dịu dàng hỏi.

Quý Tử Mặc tỉnh táo lại, cố gắng khống chế những xao động trong lòng, hần đứng thẳng người, tay gãi gãi mũi như che giấu điều gì, hần hỏi: “Cậu xịt nước hoa sao? Mùi thơm ghê.”

“Gì cơ? Bớt giỡn, mình xịt nước hoa làm gì, bảo mùi hôi nghe còn có lý, chẳng phải người ta hay nói đàn ông đều có mùi hôi cơ thể à?” Cảnh Hoán ngại ngùng, tiếp tục: “Cả người mình còn đầy mồ hôi, chắc cậu đang nói kháy mình phải không?”

Quý Tử Mặc cười tươi: “Mình mới là đàn ông hôi hám, còn cậu không phải, cơ thể cậu thật sự rất thơm, muốn ngửi hoài.”

Lần đầu tiên Cảnh Hoán được người ta khen thẳng mặt rằng cơ thể mình thơm, lời này nghe làm sao cũng

thấy quái quái, hơn nữa kẻ khen mình lại là đàn ông, tự dưng dãi tai Cảnh Hoán đổ lạng lên.

Quý Tử Mặc trông thấy cảnh này, cõi lòng bùm bùm nổ pháo hoa như thể phát hiện châu lục mới: “Ôi ôi ôi? Cảnh Hoán, tai cậu đỏ rồi kìa, vì cậu nói mới nãy của mình hay sao?”

Cảnh Hoán không thèm trả lời, cầm hành lý bước đến chỗ của mình, thầm nghĩ, cái cậu này biết rõ còn nói móc mình, khẩu Phật tâm xà, đúng thật con sói đuôi to bụng đầy dao găm! Nghĩ xong, trong lòng còn phì phò tức giận một hơi.

Cảnh Hoán chẳng buồn để ý đến hần, không có nghĩa là Quý Tử Mặc sẽ chịu thua, chỉ nghe đằng sau truyền đến giọng nói của đối phương: “Cảnh Hoán, mình có thể ngủ ngủ cậu được không?”

“Cút!”

“Ồ đừng mà, không được ngủ, vậy mùi của cậu có bán không? Mình mua giá cao nha.”

Đậu!

Cảnh Hoán cảm giác cả người mình đỏ đến mức như con tôm bị luộc chín.

A a a a! Tên này sao có thể thô bỉ như vậy? Đáng ghét!

3. Chương 3: Đây Không Phải Quái Rối Tình Dục Sao?

Cách ngày sau, hai bạn cùng phòng khác cũng đến, Cảnh Hoán lặng lẽ thở phào, nghĩ rằng cuối cùng cũng không phải ở một mình với tên lưu manh Quý Tử Mặc kia.

Nhưng sự thực là, Cảnh Hoán đã suy nghĩ quá đơn giản.

Trong ký túc xá, tuy rằng Quý Tử Mặc không giống như hai ngày trước đây nữa, nhưng vẫn dính lấy cậu, hoặc liên tục nhìn chăm chăm vào cậu, như thể hai đứa bạn cùng phòng kia là không khí. Bất kể Cảnh Hoán muốn đi đâu làm gì, Quý Tử Mặc đều tò tò theo sau.

Rồi đến khi vào lớp học, Quý Tử Mặc thẳng thừng ngồi sát bên Cảnh Hoán, Cảnh Hoán trừng nhìn hần ngồi xuống, giống như ý nói “Cậu thử ngồi xuống xem!” Quý Tử Mặc nở nụ cười thân thiện, không chút do dự mà ngồi xuống ngay, hần nhìn sang Cảnh Hoán đang nổi giận dùm dùm, sau đó ghé sát tai cậu bảo: “Nếu cậu cứ dùng vẻ mặt đáng yêu ấy nhìn mình, mình sẽ hít mùi cậu tiếp, ngủ xem mùi Tiểu Cảnh tức giận sẽ ra sao.” Dứt lời còn thổi nhẹ một luồng hơi vào tai Cảnh Hoán.

Á dù!

Con trai có thể đi báo công an bị quấy rối tình dục không? Online chờ, gấp!

Dù rằng trong lòng đã băm Quý Tử Mặc thành 8 mảnh, nhưng Cảnh Hoán chỉ có thể gắng sức cách xa Quý Tử Mặc được chút nào hay chút đó.

Sau khi hai người bạn cùng phòng dọn đến, Quý Tử Mặc rõ ràng cảm giác thời gian tiếp xúc thân mật giữa mình và Cảnh Hoán đã không còn nhiều như trước, hần buồn bực, chỉ dám nhìn ngấm Cảnh Hoán mà ít khi có thể dùng tay sờ sờ cậu, trước mặt Cảnh Hoán có thể không biết xấu hổ, nhưng một khi xuất hiện nhiều người xung quanh, phải cân nhắc thật kỹ nếu không Cảnh Hoán sẽ khó xử, vì thế hần chỉ có thể âm thầm khổng chế bản thân, thỉnh thoảng lén lút ngửi trộm quần áo Cảnh Hoán.

Thời điểm toàn bộ tế bào trong người Quý Tử Mặc đều đang thềm thương Cảnh Hoán đến mãnh liệt, thì đã đến lễ quốc khánh, hai đứa bạn kia kéo nhau về quê nghỉ, Quý Tử Mặc vốn dĩ cũng phải về nhà, nhưng sau khi biết Cảnh Hoán sẽ ở lại trường học, lập tức hần thay đổi kế hoạch.

Cảnh Hoán vừa rời khỏi hội sinh viên trở về, mở cửa ký túc xá, nhận ra chỉ còn một mình Quý Tử Mặc trong phòng, đột nhiên cậu có linh cảm chẳng lành. Đúng như dự đoán, Quý Tử Mặc cười toe toét, nhìn cậu đăm đăm nói: “Tiểu Cảnh, mấy thằng kia về quê rồi, dịp lễ quốc khánh chỉ còn hai đứa mình nha, cậu có vui không?”

“Ồ, biết ngay.” Cảnh Hoán tức giận.

Thời tiết ngoài trời nóng nực chết người, máy lạnh trong phòng hội trường cũng hỏng không thể mở, ánh mặt trời gay gắt chiếu vào ký túc xá, lớp áo sau lưng Cảnh Hoán đều ướt đầm, dính sát vào da thịt cậu, mồ hôi chảy ròng ròng, khiến cậu chỉ muốn nhanh chóng đi tắm.

Sau khi tìm được bộ quần áo sạch trong tủ, cậu cũng lười để ý đến Quý Tử Mặc, cứ thế dùng hai tay vén áo, cởi tuột chiếc sơ mi ra khỏi người.

Quý Tử Mặc nhìn thấy thì trợn trắng cả mắt, tấm lưng Cảnh Hoán đẹp như tượng tạc, một tầng mồ hôi mỏng rịn lên trên lớp da xinh tươi, khiến Quý Tử Mặc chỉ muốn liếm vết sạch sẽ. Hần hồi tưởng lại lúc Cảnh Hoán vừa vén vạt áo lên để lộ ra mảnh xương vai cong cong đẹp đẽ vô cùng, da thịt trắng muốt, eo nhỏ, khi áo được cởi hết, nốt ruồi đen trên gáy hiển hiện thật rõ ràng, trong lòng Quý Tử Mặc dắc ý: chỗ đó mình từng hôn qua đây.

Quý Tử Mặc thấy hôm nay mình quá may mắn rồi, không bao giờ ngờ mình có thể hưởng loại phúc lợi này. Hần vẫn nhìn tê dại vào hướng phòng vệ sinh, chờ Cảnh Hoán tắm xong đi ra.

Chốt cửa WC xoay một cái, Cảnh Hoán vừa bước nửa gót chân ra ngoài, Quý Tử Mặc liền lao đến như hổ đói, hai tay vòng quanh eo đối phương, vùi mặt vào cổ Cảnh Hoán hít hà như con nghiện.

Cảnh Hoán dùng hai tay xô đẩy hắn, thật vất vả mới giẫy dụa thoát khỏi, Quý Tử Mặc lại ôm chầm cậu từ phía sau, hắn lôi cậu ngồi phịch xuống ghế. Lúc này là tư thế Quý Tử Mặc ngồi dưới, Cảnh Hoán ngồi trên đùi Quý Tử Mặc dựa lưng vào ngực hắn, eo còn bị hắn siết ngộp thở, hai thân thể dính rịt nhau đến mức con vi khuẩn cũng không lọt qua nổi.

Nốt ruồi đen nhỏ nhỏ sau gáy Cảnh Hoán đang trước mặt Quý Tử Mặc, lòng hắn dấy lên một cảm giác ngọt ngào, hắn nhìn xoáy sâu vào nốt ruồi, đầu óc choáng váng như bị thôi miên, cảnh tượng trước mặt rung chuyển, khi định thần lại đã thấy môi mình dán vào từ lúc nào không hay.

Cảnh Hoán cảm giác như có luồng điện tê rần chạy từ sau gáy đến thẳng trái tim, làm cậu nhất thời quên giẫy dụa.

Quý Tử Mặc thấy chú nhím nhỏ trong vòng tay mình đã ngồi yên, liền được voi đòi tiên, không muốn chỉ dừng lại ở nơi này, đầu Cảnh Hoán hơi cúi xuống, lộ ra chiếc cổ vừa mảnh mai vừa dài, càng khiến động tác của Quý Tử Mặc dễ dàng hơn, hắn bắt đầu lướt môi từ gáy cậu sang những vị trí khác, hôn gáy xong liền hôn vào vành tai, mũi hắn phát ra tiếng hít vào thật mạnh, chớp mũi tràn ngập mùi hương Cảnh Hoán làm hắn ngây ngất, những tế bào đang bị thiêu đốt vì thèm khát Cảnh Hoán rốt cục cũng được thỏa mãn, cùng lúc ấy, tay phải hắn cũng nhẹ nhàng luồn vào gấu áo Cảnh Hoán, vuốt ve eo đối phương thật dịu dàng.

Lúc này Cảnh Hoán tựa hồ lấy lại tinh thần, kéo tay Quý Tử Mặc ra, bắt đầu giằng co kịch liệt.

“Dừng cử động, Tiểu Cảnh, bảo bối, để mình ôm một cái được không?” Giọng nói Quý Tử Mặc khàn khàn, có vẻ như đang nhẫn nại lắm.

“Đậu mọt! Quý Tử Mặc cậu lại dùng cái thứ kia cạ cạ vào đùi mình, cậu có tin ông đây thao nát ass cậu không trượt phát nào không???”

Nghe được câu này, trong đầu Quý Tử Mặc tưởng tượng đến dáng vẻ Cảnh Hoán đang ra vào thân thể mình với gương mặt ửng hồng, cảm giác phê tới trời xanh này là gì đây?

Cảnh Hoán thấy vật cộm dưới đùi mình bỗng cứng cứng như đá, cậu trực tiếp dùng chân còn lại đạp một cái bật dậy thoát khỏi vòng tay Quý Tử Mặc, tiện thể ném Quý Tử Mặc từ trên ghế lộn nhào xuống đất.

“Lại nứng cái gì, cậu là đồ biến thái!” Cảnh Hoán tức nổ đom đóm trừng nhìn Quý Tử Mặc, rồi quấy mông rời khỏi tức xá ngay

4. Chương 4: Ghen Ghen Ghen

Đùng đùng tức giận bước ra khỏi cửa, nhưng Cảnh Hoán cũng chẳng biết đi nơi nào.

Thời tiết nóng nực muốn bỏng da, tim đập loạn xạ, cậu nghĩ đến Quý Tử Mặc động tay động chân với mình, trong khi mình không có biện pháp nào chống đỡ, mà cái tật hay đỏ mặt của mình cũng hoàn toàn chịu thua trước đứa da mặt dày như Quý Tử Mặc, thì càng bức bối hơn.

Ngoài trời thực sự quá nóng, cậu lại không muốn về ký túc xá, hay là cứ đến thẳng thư viện đọc sách. Lúc đi thư viện, cậu lướt ngang qua nhóm nữ sinh ở ký túc xá bên cạnh, cậu bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên từ phía sau gọi to tên cậu, Cảnh Hoán quay đầu nhìn, là Lâm Xảo Xảo học cùng lớp, trông tướng đi như đang chuẩn bị về ký túc xá.

Nhắc đến Lâm Xảo Xảo, ấn tượng của Cảnh Hoán đối với cô ta khá đặc biệt, cô này tuy ngoại hình dễ thương nhỏ nhắn, nhưng gan to bằng trời. Lúc đó là năm thứ nhất đại học, các nữ sinh trong lớp lần đầu nhìn thấy cậu sinh viên Cảnh Hoán đẹp trai là muốn xán lại đưa đẩy, có cô còn tỏ tình hân hoan, Lâm Xảo Xảo là một trong những nữ sinh ấy. Chỉ là sau đó các cô đều bị Quý Tử Mặc bên cạnh cậu dọa chạy hết, mỗi lần có ai muốn trò chuyện với Cảnh Hoán, ánh mắt Quý Tử Mặc đều trừng nhìn như muốn xéo da xéo thịt người ta, ai cũng không chịu được.

Tuy nhiên trong khi mấy cô khác dần dần bỏ cuộc thì Lâm Xảo Xảo càng nhiệt tình, mà da mặt Cảnh Hoán lại mỏng, một trong những sở đoản của cậu là giao thiệp với những người quá mức nhiệt tình, bao gồm cả Quý Tử Mặc lẫn Lâm Xảo Xảo.

Cô nàng này càng bị trắc trở càng hăng máu, không biết thẹn thùng là gì, luôn tấn công cậu tới tấp, miệng mồm cứ rôm rả “Anh Cảnh Hoán ơi, anh Cảnh Hoán à”, khiến mặt mũi cậu sinh viên càng thêm đỏ chót, nhưng điểm khác biệt duy nhất so với Quý Tử Mặc là Lâm Xảo Xảo không táy máy tay chân, dù vậy cũng đủ làm cho Quý Tử Mặc ghen phát điên.

Có một lần Quý Tử Mặc ghen đến mức đè mạnh Cảnh Hoán vào tường, sử dụng văn phong bá đạo tổng tài theo trào lưu gần nhất mà nói: “Này, chàng trai, mặt của cậu chỉ có thể đỏ lên vì tôi.” Sau đó Cảnh Hoán đàn độn đẩy hân ra.

Nhớ đến gương mặt ngốc nghếch hiêm thấy của Cảnh Hoán, Quý Tử Mặc không kiềm chế được mà bật cười, rồi bình tĩnh đáp trả Lâm Xảo Xảo một tiếng.

Lúc Cảnh Hoán rời khỏi ký túc xá, Quý Tử Mặc vẫn lặng lẽ theo sau, khi nhìn thấy Cảnh Hoán tươi cười bên Lâm Xảo Xảo, trong lòng hân hoan vô cùng khó chịu, vì Lâm Xảo Xảo mà hân hoan không biết bao nhiêu thùng giấm, suýt nữa tê dại, nhưng vẫn chẳng thể khống chế được bản thân.

Hắn núp sau một thân cây vờ như người qua đường đang bấm điện thoại, kỳ thực ánh mắt vẫn không rời Cảnh Hoán phía bên kia.

Lâm Xảo Xảo vẫn thế, mồm miệng liếng thoắng, Cảnh Hoán không tưởng tượng được một cô gái nhỏ nhắn như này lại nhiều chuyện đến thế, nhưng vẫn lịch sự lắng nghe. Lâm Xảo Xảo cũng ý thức mình nói hơi nhiều, áy náy gãi gãi đầu: “Ôi ôi ôi, xin lỗi anh Cảnh Hoán, em nói nhiều quá, có vẻ anh đang trên đường đến thư viện đúng không?”

Cảnh Hoán mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ xinh, đáp lời: “Không sao, em cũng tự biết mình lắm mồm cơ à, anh đang định vào thư viện đọc sách, ngoài trời nóng quá.”

Lâm Xảo Xảo vừa thấy nụ cười Cảnh Hoán liền trở nên si dại, đôi mắt lấp lánh nhìn cậu ngây ngẩn.

Không chê vào đâu được, nói chuyện vừa có duyên lại cười đẹp như tiên giáng trần thế kia. Quý Tử Mặc quan sát cách đó không xa quả thật không chịu nổi nữa, hần lao nhanh đến vị trí hai người, thừa dịp Cảnh Hoán không chú ý mà nắm tay cậu lôi chạy đi, khiến Cảnh Hoán không có cơ hội nói lời tạm biệt với cô kia.

Đến trước cổng thư viện, Cảnh Hoán bắt Quý Tử Mặc dừng lại, mới tắm xong người đã đổ mồ hôi, Cảnh Hoán tức giận đến mức chỉ muốn nện cho cái kẻ vô duyên trước mắt này mấy cú. Lòng bàn tay hai người lại bị mồ hôi dính dính nhớp nháp, Cảnh Hoán giằng tay mình khỏi tay đối phương, Quý Tử Mặc không chịu, ngược lại càng nắm chặt hơn, sau đó dùng sức lôi kéo Cảnh Hoán sát gần mình, hần dùng cánh tay còn lại ôm choàng lấy eo cậu khiến Cảnh Hoán ngã trợn vào trong ngực hần. Quý Tử Mặc kề mũi đến gần Cảnh Hoán ngửi một cái, bảo: “Này không phải rất thơm sao... Dừng tức giận.”

Một lần nữa gương cờ trắng đầu hàng trước cái người da mặt dày hơn cục gạch kia, Cảnh Hoán vùng vằng ra khỏi vòng tay đối phương, bực bội bảo: “Đại ca, dù sao cũng đang ngoài đường, cậu không thể chú ý một chút?”

Chẳng ngờ Quý Tử Mặc càng thêm hơn hớn: “Ý Tiểu Cảnh là nếu không ngoài đường thì làm gì cũng được đúng không?”

Không có, không phải ý này, cậu đừng đoán mò!

5. Chương 5: Giặt Quần Lót Thì Sao, Ngửi Quần Lót Luôn Chứ Nói Gì Giặt

Rốt cục Cảnh Hoán vẫn không thể đến thư viện, bị Quý Tử Mặc vừa kéo vừa ôm trở về ký túc xá.

Có lẽ hôm nay đã “sạc pin” đủ từ cơ thể Cảnh Hoán, Quý Tử Mặc không còn giống con chó cỡ bự nằm nhào lên người Cảnh Hoán mà ngửi tới ngửi lui nữa, chuyện này làm Cảnh Hoán tự nhiên thở ra nhẹ nhõm.

Sau đó, cậu nhìn Quý Tử Mặc giặt tay hết đồng quần áo bẩn trong sọt mà buổi sáng chưa kịp giặt, trong lòng cậu bỗng nảy bùm bụp một cái.

Thấy quần lót hình móng vuốt mèo của mình được phơi ngoài ban công, hứng trọn ánh nắng mặt trời, cậu chợt nghĩ đến bàn tay Quý Tử Mặc, lúc giặt cũng đã tiếp xúc thân mật với quần lót mình giống như những tia nắng kia.

Quần mình đã mặc dơ lại được người ta giặt tay, nghĩ đến đây, Cảnh Hoán bất giác đỏ rần cả gương mặt.

Quý Tử Mặc quan sát thấy toàn bộ quá trình da mặt Cảnh Hoán trở nên đỏ, hần bật cười rồi tùy tiện huýt sáo: “Đừng ngại mà, chẳng những mình giặt quần lót dùm cậu mà trước khi giặt còn nghĩ cho đã nữa.”

Cảnh Hoán: “...”

Thời gian gần đây hành vi của Quý Tử Mặc chẳng khác nào thuốc cao bôi trên da chó, Cảnh Hoán cảm thấy bất kể Quý Tử Mặc làm ra hành động si hán rùng rợn đã man ra sao cũng không còn đáng kinh ngạc, cùng lắm xấu hổ trong lòng thôi, cậu nhấp nháy mi mắt, việc đầu tiên cậu nghĩ đến đó là ngày nào mình cũng tắm rửa sạch sẽ, chắc không có mùi thum thum đâu?

Cảnh Hoán đang ngây ngẩn ngốc bạch ngọt không chú ý đến đề phòng cá nhân đã từ từ bị Quý Tử Mặc xâm lấn, ranh giới càng lúc càng mỏng manh.

Tối đó Quý Tử Mặc lại không an phận.

“Ày, Tiểu Cảnh, mình nghe nói gần trường mới mở quán lẩu, vị không tệ lắm.”

Cảnh Hoán đáp lại gợi ý của Quý Tử Mặc một cách chắc nịch: “Thích thì đi một mình đi, mình không đi, trời nóng như thiêu đốt còn ăn lẩu.”

“Không được, ai lại ăn lẩu một mình?” Quý Tử Mặc không bỏ qua cơ hội rủ rê Cảnh Hoán đi ăn, tiếp tục dụ dỗ: “Trong quán có phòng máy lạnh mờ, yên tâm, chắc chắn không nóng nực, lần này nghe lời cậu nè, gọi món yêu thích nhất của cậu đó là lẩu ớt ngập nôi (?) được không?”

Nghe xong, đuôi lông mày Cảnh Hoán hơi giật nhẹ, trong lòng rung rinh chút đỉnh. Bọn cậu chẳng ai ăn cay được, mặc dù có lẩu uyên ương nhưng loại lẩu này cay rất ít, ăn vào không xi nhê chút nào.

Thấy Cảnh Hoán có vẻ xiêu lòng, Quý Tử Mặc vội vàng kéo cậu từ ghế đứng lên, ôm lấy cánh tay cậu bảo: “Đi đi thôi, mình đãi.”

Cuối cùng Cảnh Hoán đành mặc cho Quý Tử Mặc kéo đến quán lẩu.

Nghỉ lễ quanh trường không đông người như ngày thường, quán lẩu cũng chẳng nhộn nhịp như trước, còn có rất nhiều chỗ trống, nhưng hai người vẫn phải đợi mười mấy phút đồ ăn mới được mang lên.

“Tiểu Cảnh, cậu có thấy hai đứa mình giống đôi chim câu yêu nhau đang hẹn hò không?”

Cảnh Hoán không hiểu ảo giác hăm hăm này ở đâu chui ra, đáp ngay: “Không.”

Quý Tử Mặc tiếp tục tự sướng: “Cậu xem xung quanh toàn là tình nhân, hai đứa mình cũng là cặp đôi

hoàn hảo giống vậy đó.”

Cảnh Hoán ngó ngang ngó dọc một lúc, quả thật đúng như hắn nói, liền then quá thành giận: “Cậu im đi! Lo mà ăn nhanh!”

Ăn ăn, Cảnh Hoán thấy cái tên đối diện bị cay đến mức môi sưng đỏ lên, liền tục hít hà, rồi uống nước điên cuồng, cậu liền bật cười xấu xa.

“Ha ha ha ha ha, Quý Tử Mặc trông cậu mắc cười vãi, hai quả môi như hai cục lập xưởng, này thì nghe lời mình, này thì ăn lẩu ớt.” Nói đoạn cậu đưa một cốc nước trái cây cho Quý Tử Mặc, bảo: “Không chịu nổi thì ăn lẩu cà chua bên cạnh đi.”

Quý Tử Mặc sung sướng uống cạn cốc nước Cảnh Hoán đưa mình, không ngờ chịu cay một tí đã được loại đãi ngộ tốt thế này.

Cảnh Hoán chẳng biết Quý Tử Mặc đang suy nghĩ gì trong lòng, nếu biết chắc cậu cạn lời mất, đưa đồ uống thôi có gì ghê gớm.

Chỉ là đáng dấp Quý Tử Mặc lúc này không còn lực uy hiếp nào, lá gan Cảnh Hoán bỗng to ra, cười nhạo hắn liên tục, định trả thù những lần trước bị Quý Tử Mặc trêu đùa.

Quý Tử Mặc trở nên ngoan ngoãn, không tranh luận với Cảnh Hoán mà nghe lời ăn phần kia của lẩu uyên ương, nhưng vẫn lộ ra một ánh mắt mang ý tứ sâu xa nhìn thấy được nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng Cảnh Hoán.

Sau khi trở lại ký túc xá, Quý Tử Mặc đóng sầm cửa, từng bước từng bước đi đến phía Cảnh Hoán, cất lên giọng nói như ác quỷ: “Lúc nãy cười nhạo mình vui quá nhỉ?”

Chương sau: “Cậu phải cho mình hôn môi để bồi thường!”

6. Chương 6: Cậu Hôn Mình Đi

Cảnh Hoán nhìn Quý Tử Mặc áp sát mình, thân hình hắn ta cao lớn, trên đầu bị ánh đèn chiếu xuống tạo thành một mảng tối nhỏ. Cảnh Hoán thấy mảng nhỏ ấy càng lúc càng nhích lại gần, trong lòng tự nhiên hoảng hốt. Hai người ở chung, Quý Tử Mặc luôn chiếm vị thế chủ động, hơn nữa Quý Tử Mặc cao hơn Cảnh Hoán, cơ thể cũng cường tráng hơn, dù biết hắn ta sẽ không làm đau mình, nhưng Cảnh Hoán vẫn hơi rét, đương nhiên Cảnh Hoán sẽ không thừa nhận điều này.

Lúc cách Cảnh Hoán 2 bước, Quý Tử Mặc đột nhiên dừng lại. Hắn giơ tay lên, lập tức Cảnh Hoán vả mạnh vào tay hắn, ra sức tạo một dáng vẻ hung tợn để che lấp nỗi sợ trong lòng, cậu hét lên: “Làm gì! Cậu định

đánh mình hả?”

Quý Tử Mặc không ngờ người đẹp trước mắt lại có ý nghĩ này, trời đất chứng giám, hắn chỉ muốn xoa xoa đầu Cảnh Hoán mà thôi, huống hồ đối với hắn, cưng chiều Cảnh Hoán còn không hết, làm sao có khả năng cam lòng xuống tay?

Nhưng nhìn thấy ánh mắt lóe lên của Cảnh Hoán, hắn chợt thay đổi ý định. Dù gì hắn cũng sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để chọc ghẹo Cảnh Hoán. Quý Tử Mặc nở nụ cười gian xảo: “Chà chà, hồi nãy ăn lẩu cậu hổ báo lắm mà?”

“Mình... mình chỉ tùy tiện một chút, mọi ngày cậu bắt nạt mình mình cũng đâu có hẹp hòi như vậy...”

Trong bụng Quý Tử Mặc buồn cười muốn chết, nhưng vẫn giả bộ nghiêm túc: “Đừng có làm nũng, mình không dễ mềm lòng đâu.”

Cảnh Hoán hoảng thực sự, cậu tức giận trợn mắt lên, thầm nghĩ tên này sao mềm không được mà cứng cũng không xong.

Quý Tử Mặc không định chọc cậu thêm nữa, hắn bèn nựng nựng bầu má vì giận dỗi mà sưng lên của Cảnh Hoán, bảo: “Vậy Tiểu Cảnh hôn mình đi, chỉ cần hôn một cái mình tha cho cậu ngay.”

“ ... ”

Bình thường tuy hai người rất thân mật, nhưng hoàn toàn do Quý Tử Mặc chủ động dán lên, Cảnh Hoán chưa bao giờ chủ động. Lúc này người ta bắt cậu phải hôn, mà hôn hít nhau xem thế nào cũng là chuyện chỉ có tình nhân mới làm... Việc này không hợp lễ độ, không hợp lễ độ... Cảnh Hoán quay sang một bên, yên lặng biểu thị sự bất mãn của mình, nhưng động tác này lại làm Quý Tử Mặc nhìn rõ hơn dáng tai đang đỏ rần của cậu.

Trời ơi đáng yêu hết một chú mèo con, Quý Tử Mặc nghĩ.

“Ừm... Nếu Tiểu Cảnh không muốn hôn mình, vậy mình có thể hôn Tiểu Cảnh không?” Quý Tử Mặc cũng quay đầu theo hướng mặt Cảnh Hoán, khiến tư thế hai người chuyển sang đối diện nhau.

Có khác gì đâu? Cảnh Hoán suy nghĩ, gương mặt cũng đỏ lên.

Quý Tử Mặc thấy gò má ửng hồng của cậu, rõ ràng lại mắc cỡ đây mà, liền chủ động tấn công: “Tiểu Cảnh không nói lời nào, coi như cậu ngầm đồng ý nhé!” Vừa dứt lời, Quý Tử Mặc liền dán môi lên cằm Cảnh Hoán.

May quá chỉ là hôn cằm, Cảnh Hoán mơ mơ màng màng nghĩ.

Ngay lúc Cảnh Hoán thả lỏng cảnh giác, Quý Tử Mặc lập tức hôn lên đôi môi cậu.

Trong khoảnh khắc hai môi dính vào nhau, trái tim Quý Tử Mặc và Cảnh Hoán cùng đập loạn một cái, Cảnh Hoán kinh hãi trợn to mắt, cảm giác giữa hai người đã không còn như trước.

Thừa dịp Cảnh Hoán bởi vì kinh ngạc mà hơi hé môi, Quý Tử Mặc liền đưa lưỡi của mình vào trong miệng cậu. Trước tiên hắn dùng lưỡi quét vòng lên hàm răng Cảnh Hoán như lời chào hỏi, khoang miệng Cảnh Hoán dần dần tiếp nhận hắn, sau đó hắn bất ngờ ngậm lấy lưỡi Cảnh Hoán mà mút liếm điên cuồng, hai chiếc lưỡi quấn bện vào nhau, phát ra tiếng nước miếng “nhộp nhộp” khiến người ta mặt đỏ tim đập. Quý Tử Mặc hôn Cảnh Hoán đến nín thở, vừa tách môi lưỡi ra, sợi nước miếng vẫn còn kéo thành một dây, Quý Tử Mặc lại dùng lưỡi liếm đôi môi Cảnh Hoán, rồi mút hết nước miếng cậu vào trong miệng.

Cảnh Hoán hoàn toàn choáng váng, lâu lâu hôn môi là bị con trai hôn rất sâu kiểu Pháp, khoang miệng còn bị người ta vét hết từng ngõ ngách. Đến khi cậu hoàn hồn, chỉ thấy người nóng như lửa đốt, toàn thân đỏ bừng bừng. Nhưng mà kẻ đầu tiêu cứ như không bị gì, còn hơn hử vui cười nhìn cậu.

“Tiểu Cảnh, không giận, đây là nụ hôn đầu đời của mình, bị cậu chiếm đoạt rồi.” Nói xong Quý Tử Mặc còn đá lông nheo với Cảnh Hoán mấy phát, làm ra vẻ tiểu thư khuê các thẹn thùng các kiểu.

Ai bị mất nụ hôn đầu cơ chứ? Chiếm đoạt cái khỉ khô nhà cậu! Không biết xấu hổ! Thực sự Cảnh Hoán đã bị trình độ mặt dày không biên giới của tên này tức chết.

Hôm nay Quý Tử Mặc đã hôn được người đẹp, trong lòng đắc ý, hắn nghĩ chàng ngốc nhà hắn dễ bị dụ như vậy cũng nguy hiểm, phải thật cẩn thận mới được, giấc mơ dù sao đã thành hiện thực, hắn sung sướng trong lúc ngủ còn nhất định phải ghi nhớ thật kỹ khoảnh khắc bất hủ này vào lòng.

7. Chương 7: Dọn Ra Ngoài Ổ Nhé

Nhưng mà, dù cho Quý Tử Mặc luôn kéo dài thời gian riêng tư trong thế giới chỉ hai người, kỳ nghỉ rốt cục cũng trôi qua, hai tên bạn cùng phòng kia đều trở về.

“Ây –”

Quý Tử Mặc than vắn thở dài bên cạnh Cảnh Hoán, tức giận không biết bao nhiêu mà nói, Cảnh Hoán chịu không nổi mới lên tiếng hỏi: “Cậu làm sao thế? Rũ rượi cái gì?”

“Thì mình nghĩ, không thể ở bên Tiểu Cảnh trong thế giới chỉ hai người, lòng mình cực kỳ bức bối á! Quảng thời gian đẹp đẽ thế mà ngắn ngủi quá.”

Cảnh Hoán âm thầm lườm hắn một cái, cứ tưởng chuyện gì nghiêm trọng, đúng là không có lời nào từ

miệng tên này thở ra mà đứng đắn.

Bỗng nhiên Quý Tử Mặc như nghĩ đến chuyện gì, hét to lên: “Tiểu Cảnh!”

Cảnh Hoán giật rột cả linh hồn, tim cậu đập thùm thụp: “Làm sao làm sao? Cậu gọi hồn mình à?”

Quý Tử Mặc nở một nụ cười mê người, nhưng trong mắt Cảnh Hoán, nụ cười này quá sức bỉ ổi. Thần không biết quỷ không hay, hắn dùng một cánh tay ôm choàng lấy eo Cảnh Hoán, kề sát vào tai cậu, thì thầm: “Hay là hai đứa mình ra ngoài thuê phòng khác ở đi, mình chợt nghĩ chẳng phải rất nhiều sinh viên cũng tự thuê phòng bên ngoài đấy thôi.”

“ ... ”

???

Cảnh Hoán: Là cảm giác của mình có vấn đề? Vì sao Quý Tử Mặc lại đem đến cho mình loại cảm giác hai người đang “bên nhau” thế này?

Suốt một tuần lễ sau đó, hễ Cảnh Hoán mở mắt là thấy bộ mặt vô cùng đáng thương của Quý Tử Mặc nói: “Tiểu Cảnh, van xin cậu.” Nhắm mắt vẫn nghe giọng nói hết sức tội nghiệp từ hắn: “Tiểu Cảnh, cầu khẩn van nài cậu đó.” Chẳng khác nào cái máy lặp đi lặp lại câu “Đồng ý với mình đi, đồng ý với mình đi.” Bị hành hạ gấp ba lần như thế, Cảnh Hoán vốn thích nghe ngọt suýt chút nữa xém đáp ứng hắn.

Rồi cứ cuối tuần nào cũng vậy một thời gian dài kế tiếp, hắn tìm mọi cách khuyên bảo, dùng hết sức dụ dỗ, khóc lóc kêu gào ăn vạ giãy dụa các kiểu, Cảnh Hoán muốn duy trì số ít lý trí còn lại cũng thật khó khăn, tuy nhiên cậu vẫn kiên định từ chối hắn.

Từ lâu Quý Tử Mặc đã phát hiện ra, Cảnh Hoán vốn mạnh miệng nhưng tính tình thì nhẹ dạ, hắn cho rằng chỉ cần mưa dầm là thấm lâu, Cảnh Hoán sẽ đồng ý, hắn dùng ánh mắt tha thiết nhìn say đắm đối phương, kết quả vẫn bị cự tuyệt, hắn giận thật đó, đúng là ngủ không yên, ăn cái gì cũng không thấy ngon, ngày nào cũng ỉu xiu giống củ cải trắng thúi, rốt cục hắn quần quai như thế nếu Cảnh Hoán không dọn ra ngoài thì hắn sống chẳng nổi.

Cảnh Hoán nhìn thấy một Quý Tử Mặc bình thường rất dương quang kiện khí, lúc nào cũng cười tươi thân thiện, mà giờ đây làm bộ dáng như cái mèn, trong lòng cậu chẳng dễ chịu.

Qua vài ngày sau, Quý Tử Mặc (giả bộ) ngã bệnh, lúc này đang nằm trên giường trong phòng y tế. Cảnh Hoán nhân dịp buổi chiều không có lớp học, cậu liền đến thăm hắn.

Cảnh Hoán dòm Quý Tử Mặc ủ rũ trên giường, hỏi: “Bị gì đây? Bình thường người khỏe như vâm thế kia, tự nhiên đổ bệnh là thế nào?”

“Thì bác sĩ kêu gần đây mình bị suy dinh dưỡng, tại mình buồn khổ quá, còn tắm nước lạnh, cho nên mới bệnh nè.”

Cảnh Hoán ngạc nhiên bóp lấy “con chuột” trên cánh tay đầy cơ bắp của Quý Tử Mặc, xuyết xoa: “Này mà suy dinh dưỡng ă?”

Quý Tử Mặc nghe vậy thì bật cười: “Đó, dù cậu chơi đu quay trên bắp tay mình cũng không vấn đề gì.”

“Xùy! Ai muốn chơi đu quay trên bắp tay cậu, lưu manh.” Cảnh Hoán đỏ mặt tía tai phỉ nhổ hần.

Quý Tử Mặc nhìn dáng dấp Cảnh Hoán trông đáng yêu hết sức, tự nhiên toàn thân thấy khỏe hần, hần ngồi bật dậy, dùng tay không ghim nước biển úp lên tay Cảnh Hoán nắm thật chặt, rồi dựa sát toàn thân vào lưng Cảnh Hoán, sau đó chôn mặt vào cổ cậu.

Một chuỗi động tác diễn ra tự nhiên trơn tru, khiến Cảnh Hoán không có thời gian mà đẩy hần.

Quý Tử Mặc cứ thế dựa vào, hai người đều không lên tiếng, bầu không khí ám muội dập dềnh, xung quanh mọi thứ dường như nóng lên, làm cả người Cảnh Hoán không được tự nhiên mà giãy giụa.

Quý Tử Mặc sụt sọt đầu, nói: “Tiểu Cảnh ngoan, đừng giãy, cho mình ôm một lúc.” Giọng mũi dịu dàng vang lên, vừa trầm thấp lại khàn khàn, hơi nóng phả vào bên tai Cảnh Hoán, lỗ tai cậu bắt giác đỏ hồng.

Quý Tử Mặc tự nhiên trông thấy, hần hôn nhẹ nhàng vào vành tai Cảnh Hoán.

Cảnh Hoán néo thật mạnh vào bàn tay Quý Tử Mặc mắng: “Nói cái gì mà kỳ cục, nằm xuống đi!”

“Ừ ư, không sao đâu, chỗ này chỉ có một bệnh nhân là mình,” dừng một chút, Quý Tử Mặc tiếp tục giả vờ đáng thương, “Mình đang bệnh mà Tiểu Cảnh còn không tốt với mình dù chỉ một chút, thật phụ lòng hần, hic hic hic.”

Cảnh Hoán cạn lời nhìn tên kia tự biên tự diễn lải nhải, chợt bật cười một tiếng “khục”.

8. Chương 8: Mình Hạnh Phúc Lắm

Quý Tử Mặc truyền nước biển ba ngày liên tục, suốt ba ngày đều gửi tin nhắn spam Cảnh Hoán ngập mặt. Mỗi sáng luôn là câu “chào cậu” ngay cả khi Cảnh Hoán chưa thức dậy, mỗi tối trước lúc ngủ thì “Chúc ngủ ngon, chụt chụt chụt”, thời gian còn lại toàn tin nhắn trên trời dưới đất, lúc thì bày tỏ tình yêu rục rịch dành cho Cảnh Hoán, một giây sau liền bắt đầu than thân trách phận khổ sở vì không được xờ mui Cảnh Hoán, những lời lẽ đầy tủi hờn kia làm Cảnh Hoán hết sức vui vẻ.

Sáng nay, Lâm Xảo Xảo trông thấy nam thần vẫn ôm điện thoại cười khúc khích một mình không ngậm mồm lại được, cô ta liền lộ nụ cười gian xảo, hỏi chế giễu: “Anh Cảnh Hoán? Chà? Ngày nào cũng ngọt ngào dán mắt vào di động, không phải đang tìm bạn gái chứ?” Dứt lời còn buồn bã hic hic bảo: “Người ta cũng muốn làm bạn gái của anh Cảnh Hoán...” Lâm Xảo Xảo nói câu này chỉ là đùa giỡn, cô ta đã sớm biết mình không có cửa với Cảnh Hoán, vì thế nổi nhớ nhung ban đầu khi gặp cậu cũng dần dần được buông xuống, cô ta đành xem cậu như người bạn rất thân, cho nên đối với cô, nếu Cảnh Hoán có thể tìm được một người bạn gái tốt là điều rất đáng vui mừng, đương nhiên đối tượng ấy cần phải ưu tú như anh Cảnh Hoán mới được!

Cảnh Hoán cười thật tươi, nhìn vào mắt cô ta, ánh nhìn trong veo như đoá sen nở rộ, vừa không thừa nhận lẫn phản bác.

Lâm Xảo Xảo bị nụ cười thần tiên kia của Cảnh Hoán làm cho đầu óc trở nên mê muội, không thể nghĩ được chuyện gì khác, chỉ cảm thấy “A a a a nam thần quá xuất sắc a a a a”, cuối cùng cũng chẳng hỏi thêm được điều gì.

Chiều nay Quý Tử Mặc phải vô tình nước biển cuối cùng, truyền xong bình này là có thể đi học lại, xem tin nhắn mới nhất của hắn có vẻ như tinh thần đã phấn chấn rất nhiều. Nhưng Cảnh Hoán nghĩ ít nhất nên đi thăm hắn lần cuối, vả lại không có tiết học, chờ truyền nước biển xong thì cùng nhau về nhà luôn.

Cảnh Hoán vừa bước vào cửa, đã thấy Quý Tử Mặc nhìn mình đắm đuối, như thể hắn đã nhìn sâu vào cánh cửa từ lâu lắm rồi.

Cảnh Hoán thấy một hộp sữa cho Quý Tử Mặc. Quý Tử Mặc thật vui vẻ tiếp nhận, còn chụp lấy bàn tay cậu mà nặn bóp, Cảnh Hoán chẳng buồn so đo hành động dè xỏm này của hắn nữa, cậu trực tiếp ngồi lên giường. Đang chuẩn bị mở miệng thì Quý Tử Mặc đã cười hì hì, nói: “Mình yêu cậu nhiều lắm, Tiểu Cảnh, đến thăm còn tặng hộp sữa cho mình nữa, được uống từng dòng sữa thơm mát do chính tay Tiểu Cảnh mang tặng, mình hạnh phúc chết mất.”

Cảnh Hoán cơ trí không thèm trả lời câu nói sến súa từ miệng hắn, lái sang chuyện định hỏi ban đầu: “Biết trước mình đến thăm? Tại sao cứ nhìn chăm chăm ra cửa vậy?”

Quý Tử Mặc lắc đầu: “Không biết, nhưng chỉ cần đến thời gian cậu không có lớp học thì mình vẫn nhìn ra cửa, hy vọng người mở cửa bước vào sẽ là cậu. Tuy qua hai lần ông trời đều nghe thấy ước nguyện lòng mình, thỏa mãn mong muốn của mình, nhưng mình vẫn rất hạnh phúc, cứ như trúng số vậy.”

Thâm tâm Cảnh Hoán hơi run lên, có cảm động chút xíu, nhưng cậu không lộ ra vẻ gì, chỉ đưa tay xoa đầu Quý Tử Mặc như hắn vẫn thường làm với cậu: “Nói nhảm nữa, rảnh thì lấy bài ra học, mấy ngày nay cậu nghỉ nhiều, dồn một đống bài tập luôn đó.”

Quý Tử Mặc cực kỳ tội nghiệp kêu thảm một tiếng, hắn nắm lấy tay Cảnh Hoán từ trên đầu rồi luồn vào dưới lớp chăn và nắm chặt hơn. Hắn lẩm bẩm như không có chuyện gì xảy ra: “Dù cho mình thông minh thế nào, nhưng nghỉ nhiều như vậy sẽ rất khó khăn... Tiểu Cảnh nhất định sẽ dạy kèm mình, đúng không?”

Cảnh Hoán và Quý Tử Mặc nhìn nhau bằng bốn mắt, hai bàn tay cũng như trái tim đan chặt vào nhau, hơi nhúc nhích, cậu im lặng vài giây, rồi nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ừ.”

Trong phòng y tế vẫn có hai sinh viên khác đang nằm bệnh, nhưng không ai biết, giường bệnh tầng dưới có hai thanh niên vẫn nắm chặt tay nhau không rời.

9. Chương 9: Bên Nhau

Quá trình truyền nước biển kết thúc, có thể đi học lại bình thường, Cảnh Hoán vội kéo Quý Tử Mặc về ký túc xá. Quý Tử Mặc nhìn xuống cổ tay mình nơi đang được Cảnh Hoán kéo, trong lòng thầm nói với mảng da thịt may mắn kia: “May thật sự tích đức mấy đời mới được cậu ấy chạm vào, còn lôi kéo, tiếp xúc thân mật nữa.”

Vừa mở cửa phòng, hai tên bạn lập tức hỏi thăm Quý Tử Mặc vài câu, Quý Tử Mặc vênh váo nói: “Không sao, nhằm nhò gì, giờ tôi khỏe như trâu ấy.” Hắn nghĩ mình được hai đứa quan tâm cũng cảm động, nhưng trong lòng vẫn mong ước gì chúng nó biến hết đi để mình riêng tư với Cảnh Hoán.

Quý Tử Mặc tranh thủ thời gian làm bù một ít bài tập, lúc sau cảm thấy dạ dày kêu rột rột, xem đồng hồ đã hơn sáu giờ, hắn theo thói quen nhìn về phía chỗ ngồi của Cảnh Hoán, bắt gặp cậu đang cúi đầu đọc sách trong im lặng, hai đứa kia không biết đã bóc hơi từ lúc nào, chắc đi ăn cơm rồi.

Quý Tử Mặc lặng lẽ rời khỏi ghế của mình, rón rén, không một tiếng động mò tới sau lưng Cảnh Hoán, áp sát thân thể vào người đối phương, Cảnh Hoán đột nhiên bị một khối nặng trĩu đè lên mình khiến cơ thể bị nghiêng về phía trước, cậu định đẩy hắn ra, Quý Tử Mặc ở phía sau liền dờ tay từ trên vai Cảnh Hoán, nắm lấy hai tay cậu bóp nặn mấy lần, còn đem tay cậu lên môi mình hôn đánh chụt, dịu dàng nói: “Bảo bối Tiểu Cảnh của mình, đi ăn cơm nào, có đói bụng hay không?”

Cảnh Hoán đỏ mặt mắng: “Cẩn thận mồm miệng coi, kêu tên cho đàng hoàng!”

Quý Tử Mặc hớn hờ vui cười, đặt cằm lên hõm vai Cảnh Hoán, môi dán vào chiếc cổ trắng ngần như tuyết của cậu, hắn mút mạnh một cái kêu “chụt”, sau đó hít một hơi thật sâu, giọng điệu phơi phới: “Ôi ôi ôi, rốt cục có thể mút Tiểu Cảnh, phê lòi.”

Những lúc như thế này, Cảnh Hoán chỉ hận da mặt mình không đủ dày, toàn bị Quý Tử Mặc trêu đến đỏ bừng mà không thể phản bác. Giọng nói của cậu giả vờ cứng rắn, hung tợn mắng: “Có đi ăn hay không nói một tiếng, đói bụng quá rồi nè.”

Nhưng Quý Tử Mặc hoàn toàn không sợ Cảnh Hoán hung hăng, trái lại cảm thấy bé Cảnh cực kỳ đáng yêu hệt chú mèo con đang xù lông. Quý Tử Mặc làm bộ kinh ngạc hỏi: “Ồ kìa? Chẳng lẽ Tiểu Cảnh đang chờ mình sao?”

“ ... ”

Cảnh Hoán bị nói trúng, cậu không trả lời câu hỏi này, cậu cố sức giãy giụa thoát khỏi vòng tay Quý Tử Mặc, rầm rầm bước đi ra hướng cửa, nhất định không để ý tới cái tên mất nét phía sau.

Ngay khi Cảnh Hoán định mở cửa, Quý Tử Mặc vội lao ra nắm lấy tay cậu, dùng sức ôm chặt cậu từ phía sau, lầm bầm nói: “Tiểu Cảnh, mình cảm giác như đang nằm mơ vậy, hôm nay ở phòng y tế, cậu không có từ chối mình.”

“Mình từ chối có tác dụng à? Lần nào chả vậy, cuối cùng đều phải theo tâm ý cậu thôi?”

“Không như trước đây, cậu toàn giãy giụa trốn thoát mình rất căng, rất không tình nguyện, nhưng lần này cậu hoàn toàn không vùng vẫy nữa...”

Cảnh Hoán cúi đầu, Quý Tử Mặc ghé vào tai cậu thầm thì tiếp: “Có phải điều đó mang ý nghĩa là...”

Quý Tử Mặc chỉ nói nửa câu rồi dừng, nhưng cả hai đều ngầm hiểu nửa câu còn lại là gì.

Cảnh Hoán không trả lời, Quý Tử Mặc cũng chẳng lên tiếng, sự im lặng không đúng lúc đã làm cho không khí ám muội tan vỡ sạch sẽ. Quý Tử Mặc càng siết chặt vòng tay ôm ấp Cảnh Hoán, ý muốn thúc giục đối phương phải nói ra chữ “ừ”.

Trong bầu không khí yên tĩnh đáng sợ này, Quý Tử Mặc trầm nghĩ, dù Cảnh Hoán không đáp lại hẳn, hẳn cũng sẽ chẳng từ bỏ, đối với hẳn mà nói, theo đuổi một năm cũng là theo đuổi, mười năm cũng là theo đuổi, có gì khác nhau đâu? Hơn nữa thời gian ở bên Cảnh Hoán khiến hẳn cảm nhận được bản thân mình quá hời. Đương nhiên, nếu như, giả dụ như, mình có một phần một vạn may mắn mà được đối phương ưu ái, hẳn sẽ sung sướng đến chết mất thôi.

Khi Quý Tử Mặc còn đang suy nghĩ vẩn vơ, Cảnh Hoán vốn nằm gọn trong lòng ngực hẳn bỗng giơ tay lên, chạm lấy bàn tay hẳn, nhẹ giọng nói: “Ừ.”

10. Chương 10: Kết Thúc Vãi Hoa (hoàn)

Sau một thời gian dài Quý Tử Mặc không ngừng vừa ép buộc lẫn dụ dỗ và mặt dày hơn 8 tác liên tục đòi hỏi, năm thứ 3 đại học, rốt cục Cảnh Hoán đồng ý với hẳn ra ngoài thuê phòng riêng, bắt đầu cuộc sống ngọt ngào quấn quýt lấy nhau vừa học vừa yêu.

Cảnh Hoán đang tắm, ngẫm nghĩ, cái tên Quý Tử Mặc này trước đây rõ ràng chỉ ôm cậu ngủ ngủ cổ thôi, nhưng từ khi đồng ý quen hẳn, Quý Tử Mặc càng ngày càng mất nét. Hắn không chỉ thỏa mãn với tai, cổ, tóc, mà còn vục mặt vào nách và vùng kín của cậu mà hít lấy hít để, thậm chí lúc Cảnh Hoán mở hơi mở kê đầm đìa hẳn cũng không tha, đè cậu ra ngủ suốt.

Trước đây mỗi lần Quý Tử Mặc lên cơn, Cảnh Hoán đều bị giật mình, da mặt cậu rất mỏng, cảm giác xấu hổ muốn chui xuống lỗ, cậu đập hẳn ra quát lên “Bẩn!”, Quý Tử Mặc càng ghì tay chân cậu lại, không ngừng an ủi người yêu đang mắc cỡ, hẳn dịu dàng hôn cậu, nói: “Không bẩn, chỗ nào cũng thơm ngọt.”

Mà mỗi lần tát hẳn, tay cậu đều bị hẳn liếm ướt sũng, càng thêm...

Cảnh Hoán cứ suy đi nghĩ lại, không biết nghĩ đến điều gì rồi, càng lúc càng thẹn thùng mà. Cậu và Quý Tử Mặc sống chung với nhau, từng góc ngách trên cơ thể cậu đều đã bị đối phương hôn không biết bao nhiêu lần, cũng xem như đến nửa giai đoạn “cặp vợ chồng già”, nhưng chẳng khác lúc mới quen, đối với những lời lẽ và động tác dâm dục của Quý Tử Mặc, cậu thật vô cùng ngại ngùng.

Suy nghĩ mãi không ra, Cảnh Hoán bị vòi nước nóng xối cho đỏ gương mặt lên, môi ửng như được thoa son. Giọng nói Quý Tử Mặc bên ngoài vang lên: “Bảo bối Tiểu Cảnh? Tắm xong chưa?” Cảnh Hoán vừa lau khô nước trên người, vừa trả lời: “Sắp xong, ra liền.”

Cảnh Hoán mở cửa phòng tắm, đã trông thấy Quý Tử Mặc khoanh tay đứng chinh ỳnh, hẳn dựa lưng vào tường, nghiêng đầu mỉm cười nhìn cậu, dáng vẻ như đang chờ đợi người đẹp tắm rửa này giờ.

Nhìn hẳn như thế, Cảnh Hoán thẳng thốt trong lòng, có phần mất tự nhiên nói với hẳn: “Làm gì thế, cứ đứng đực ra đó...” Quý Tử Mặc không trả lời mà nhìn chăm chăm vào mắt Cảnh Hoán, nhìn mãi miết đến tận khi Cảnh Hoán sắp xù lông, hẳn mới đột ngột lao đến bế xốc Cảnh Hoán lên, Cảnh Hoán không kịp trở tay, theo phản xạ có điều kiện mà ôm lấy cổ Quý Tử Mặc, Quý Tử Mặc cứ thuận thế hạnh phúc cúi đầu hôn vào đôi môi cậu, nói: “Mình chờ bạn trai mình tắm xong, sau đó làm những chuyện khác nữa.”

Quý Tử Mặc nhẹ nhàng đặt Cảnh Hoán lên giường lớn, vỏ chăn trắng càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của Cảnh Hoán, lúc này mỹ nhân mới túm chăn tự quấn lấy cơ thể mình, trong miệng còn cần nhả: “Ban ngày ban mặt mà cũng dâm dăng, không hổ là Quý Tử Mặc.”

Trong lòng Quý Tử Mặc gào thét, ngày nào cũng bị sự đáng yêu của bạn trai nhỏ manh hẳn chết mất. Hẳn cởi áo ngủ của Cảnh Hoán ra, giống như nào giờ, hẳn liếm đến từng tắc từng tắc trên cơ thể cậu cứ như muốn ăn trọn cả người cậu vào bụng, hẳn hôn lên đôi mắt, mũi, miệng, nách, hai hạt đậu dễ thương trước ngực cậu...

Hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, Cảnh Hoán dễ thẹn thùng hơn so với thường ngày, lúc hẳn ngậm ngón chân mềm mại khả ái của Cảnh Hoán vào miệng, đối phương vẫn dùng chân còn lại chọt chọt vào đầu hẳn. Quý Tử Mặc nghĩ hôm nay chân Cảnh Hoán khó chịu do chơi bóng rổ, liền từ bỏ ý định tiếp tục liếm chân, hẳn dịu dàng xoa bóp cho cậu, sau đó hẳn trực tiếp hôn lên “cậu nhỏ” trắng múp đang hơi ngẩng đầu của Cảnh Hoán, nơi vùng kín này của cậu toát ra một hương vị khiến Quý Tử Mặc ngủ mãi không chán, càng hít càng làm hẳn hưng phấn tột cùng.

Cảnh Hoán phóng thích vào miệng Quý Tử Mặc một lần, sau đó mới tiến vào trong thân thể Quý Tử Mặc, cơ thể hai người đã rất ăn khớp quen thuộc với nhau, mỗi một lần kết hợp nhịp nhàng đều khiến cho tình cảm đôi bên sâu sắc hơn, họ yêu nhau nhiều đến mức trên thế gian này không điều gì có thể chia lìa họ.

=== TOÀN VĂN HOÀN ===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mui-co-the-cua-cau-that-la-thom>